léghajó

A MŰBŐRRÉTEG

Sarnyai Benedek Máté

Perlaky János három évet töltött fegyházban államellenes összeesküvés miatt. Miután kiengedték, idő előtti szabadulásért cserébe egy főhadnagynak kellett dolgoznia.

– Szólítson Sivháknak – mondta a főhadnagy. – Latin-magyar szakos? A piaristákhoz fogjuk rendelni. Tanárhiány van, felvettünk maga mellé még két embert, azzal valamelyest megoszlik a gyanú a kollégákban.

A főhadnagyot zavarta Perlaky arca.

– Könnyen felejthető! – grimaszolt Sivák. – Ez a mi szakmánkban nem lenne baj. De a magáé már túl jellegtelen. Se gömborr, se kék szem, se kiálló pofacsont! A végén még azt jegyzik meg a kollégái, hogy kinek az arcát nem sikerült megjegyezniük.

Sivák két műanyagdarabkát adott Perlakynak.

– Ezeket felteszem ide hátulra, a pofacsontjai vonalára! Kicsit kiemelik, markánsabbá teszik a képét – mondta, majd a tükör felé fordította Perlakyt, és felragasztotta a műanyag bőrt az arcára. – Látja, nem is látszik, hogy én ragasztottam oda. Ha gondolja, halványan igazíthat a vonalon a felesége alapozójával!

Perlaky minden reggel megborotválkozott, hogy ne húzzák szőrszálait a műanyagdarabkák. Mire felesége felébredt, már helyükre is ragasztotta őket. Perlakyné időnként az ajkába harapott, amikor végignézett férje arcán.

– Ha sokáig dolgozol ezeknek, még képes leszek elfelejteni, hogy is nézel ki – mondta elkeseredve.

Azok után, amit Sivák mondott az arcáról, Perlaky abban sem volt biztos, hogy felesége valaha rendesen észbe véste volna az ábrázatát. Az mindenesetre megnyugtatta, hogy a tanáriban senki nem szólt bele abba, hogy az asztala alatt jegyzeteket ír. A biztonság kedvéért úgy rendezte a füzetet, hogy a Sivháknak írt lapokat mindig három-négy oldalnyi latin szójegyzet kövesse.

Nem telt be három jegyzetfüzet, és Perlaky arca ráncosodni kezdett. Legnagyobb meglepetésére a műanyagdarabkák is konokul követték az arcbőr barázdáit.

– Furcsa – mondta Sivák, és megcsípte Perlaky arcán a műbőrréteget –, de tudja, a szovjet elvtársak az űrrel szórakoznak! Én már bármilyen beteg ötletet kinézek belőlük – és tényleg, a műbőrréteg a csípés után valamivel pirosabbnak látszott.

Ahogy Perlaky ráncai mélyültek, egyre nehezebben tudta lehúzni esténként a műanyagdarabokat.

A markánsított pofacsontnak hála, vagy éppen annak ellenére, de a tanáriban továbbra sem nézett senki ferdén Perlakyra.

– Talán egyáltalán nem is néznek rám – villant át Perlaky agyán, miközben lassan körbevizslatta a helyiséget. – Irkálhatok róluk, amit akarok, de ki tudja, hogy nem máshol mondanak-e olyat, amit irkálhatnék!

A szójegyzetrészhez lapozott, és nyitott jegyzetfüzetét kicsúsztatta az asztalra. Nem várta, hogy bárki belenézzen.

– Csak hogy tudják, nyugodtan belenézhetnek! – gondolta, és nagyot nyújtózott csukott szemmel. – Oda se figyelek, tessék!

A műanyagráncok lassan belemélyültek a bőrráncokba.

– Le se tudom venni estére! – panaszkodott Perlaky Sivháknak, és az újság alatt átcsúsztatta a jegyzetfüzetét.

– Hagyja akkor úgy! – dörmögött Sivák, felemelte az újságot, és mögötte belenézett Perlaky feljegyzéseibe.

– Nincs valami szer, amivel le lehet oldani? – kérdezte Perlaky.

– Minek? Nekünk az a lényeg, hogy reggelre fent legyen, a többi lényegtelen – válaszolta Sivák, és egy oldalnyit lapozott óvatosan. Ha még sokat kell ezeket olvasnia, mellékesen megtanul latinul, mosolygott.

Később Perlaky reggelente nem borotválta meg az arcát, s így morgott magában:

– A műanyagdarabok alól legalább a szakáll sem nő ki. Hálás is lehetek, megspórol nekem két-három borotvahúzást!

Perlakyné, amikor elköszönt tőle, nem nézett a szemébe:

– Ha jellegtelenebbre maszkolnak, talán azt mondom, rendben! Legalább ameddig nem látlak, elfelejteném, hogy is nézel ki most, hogy nem a rendes arcod van rajtad! Fél napot is gyöttröm a fejem, hogy ne emlékezzek erre a fizimiskádra. De te mindig hazaérsz, mire teljesen elfelejteném.

A tanáriban úgy vette észre, mintha az egyik kollégája szuggerálná:

– Jelenicsnek nem tetszik valami? – gondolta Perlaky.

Jelenics halványan rávigyorgott, és feléje indult. Perlaky illedelmesen kicsúsztatta füzetét az asztalára.

– Zsótért nevezik ki igazgatónak – mondta Jelenics, amikor Perlaky elé ért. – Jól van ez így! Borcán Pista után csak ő tudja, hogyan kell végezni rendesen az ilyesfajta munkát – folytatta.

Perlaky nyelt egyet:

– Igen. Minden megragad a fejében. Úgy tud latinul, mintha az egész szójegyzetem bemagolta volna.

Jelenics a zsebéből gyűrött, kockás füzetet vett elő.

– Mondok én is cifrát, Zsótérnak alig három perc kellett, hogy észrevegye, mit számoltam félre ebben a komplex egyenletben. Én vagy két éjszakát töprengtem rajta – átnyújtotta a füzetet Perlakynak. Perlaky kettőt lapozott a füzetben, majd mély levegőt vett, mielőtt megszólalt.

– Nem semmi az, öreg, én bizony ebből egy betűt se értek – Jelenics vigyora lassan a füléig ért. Jobb kezével maga felé húzta Perlaky vonalas jegyzetfüzetét. Udvariasan csak kettőt lapozott benne.

– Én meg ebből a szójegyzetből nem értek semmit. Nekem ez a nyelv akkor is halott lenne, ha még bárki beszélné! – becsukta a füzetet, és visszacsúsztatta Perlaky elé.

Sivák gyakran hajtogatta Perlakynak, hogy az övéinél jobb jegyzeteket is szokott kézhez kapni.

– Ha a maga munkáiból dolgozunk, Borcán Mindszenty-könyveiről például fogalmunk sem lenne. Ítéletnapig ülhetne az igazgatói székben!

Perlaky idegesen belemarkolt a saját arcába, a műbőrrétegbe. Sivák az asztalra csapott.

– Azért annyira lehetne feltűnő, hogy rendesen szóba álljanak magával!

Perlaky ijedten elrántotta kezeit a műbőrrétegről, valami megszúrta.

A tükör előtt Perlaky egész éjjel figyelte az arcát. A műanyagdarabkákon keresztül apró szőrszálak bújtak elő, és lassan megnyúlt csomókká olvadtak össze. Amikor felesége reggel rányitott a fürdőszobában, már nem is látott ki a szőrzet mögül. Így is kellett két év, mire teljesen elfelejtették egymás arcát.

SARNYAI BENEDEK MÁTÉ Szegeden született 1998-ban. Budapesten, az ELTE TÁTK survey statisztika mesterszakán tanul, valamint az Előretolt Helyőrség Íróakadémia diákja.

karikatúra

SÁROSI CSABA A FASISZTA KOMMUNIZMUSRÓL

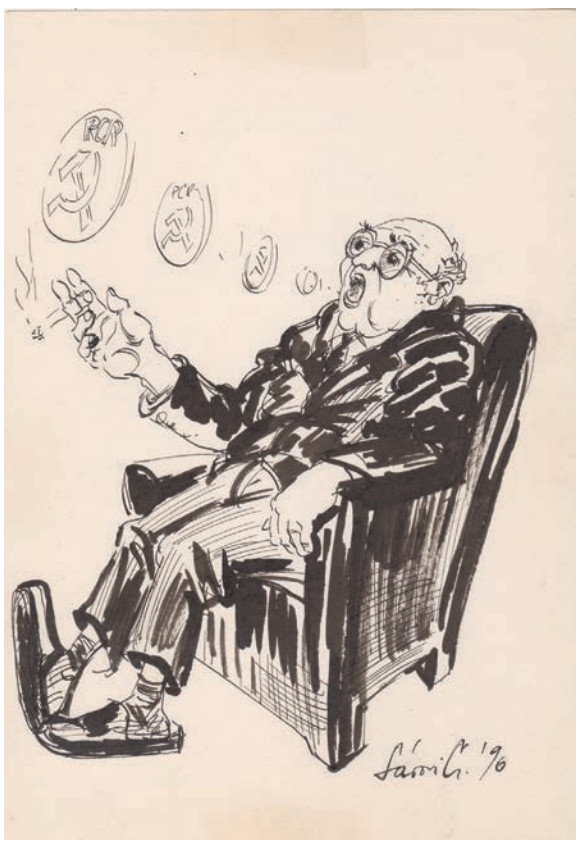

LAPSZÁMUNK SZERZŐI

Abafáy-Deák Csillag (1949, Marosvásárhely) író
Bangha Mónika (1977, Csíkszereda) író, tanár
Bálint Tamás (1985, Székelyudvarhely) költő, közgazdász
Czilli Aranka Ágota (1982, Kovászna) költő, tanár
Duma-István András (1955, Klézse) költő, író, művelődésszervező
Ferencz Imre (1948, Kászonaltíz) költő, szerkesztő
Gódza Csilla (2000, Bályok) költő, diák
G. Szabó Ferenc (1968, Sepsiszentgyörgy) költő, író
György Attila (1971, Csíkszereda) író, újságíró, szerkesztő
Halmai Tamás (1975, Pécs) költő, író
Izer Janka (1996, Budapest) író, költő
Kopriva Nikolett (1996, Munkács) író, költő
Lőrincz P. Gabriella (1982, Beregszász) költő
Măceșaru, Ciprian (1976, Câmpina) író, költő
Miklóssi Szabó István (1977, Sepsiszentgyörgy) író
Pejin Lea (1996, Zenta) költő, zenész
Petőcz András (1959, Budapest) író, költő, szerkesztő
Péter Beáta (1982, Csíkszereda) író, teatrológus, újságíró
Sarnyai Benedek Máté (1998, Szeged) író
Szakács István Péter (1957, Székelyudvarhely) tanár, író, publicista, irodalomtörténész
Szonda Szabolcs (1974, Sepsiszentgyörgy) költő, műfordító
Tomaji Attila (1959, Budapest) költő, irodalomtörténész, tanár
Zorkóczy Zenóbia (1971, Székelyudvarhely) színésznő, előadóművész

Lapszámunkat **Dobolyi Tamás** (1980, Sepsiszentgyörgy) grafikus alkotásaival illusztráltuk.

Megvalósult a Magyar Kormány támogatásával
Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárság
Bethlen Gábor Alap